

Dag 113, zaterdag 14 juli 2018. Vanmorgen wakker worden in Finisterra. Het is bewolkt, dus dat wordt geen zonsopgang kijken. Agatha en ik gaan richting Santiago de Compostella om de volgende groep pelgrims binnen te halen. Ik parkeer de auto in de buurt van de kathedraal en Albergue waar ik nog een nachtje ga slapen en als we het plein oplopen zijn Koen, Barbara en Camille net aangekomen. Daarna is het een aaneenschakeling van bekenden die net binnenkomen, de groep pelgrims van gisteren en eergisteren die naar het plein terugkomen en daar elkaar ontmoeten, en andere pelgrims, soms alleen, soms in groepjes hand in hand lopend, en grote groepen jongeren, ieder met hun eigen rituelen en uitingen van blijdschap voor het bereiken van Santiago. Stil in tranen, juichend, zingend, elkaar omhelzen en dansen. De Macarena wordt omgedoopt tot Peregrino, en ook fietsers uit alle windstreken rijden het plein op en mogen trots zijn op het behalen van de Compostella, het certificaat wat je kunt krijgen, als je voldoende stempels hebt tenminste. Ook nemen we afscheid, Agatha, Mirko, tot ziens! Nadat de meesten zijn binnengekomen gaan we brunchen en iedere 5 minuten plopt er wel weer een nieuwe bekende op. Louise (NL), Tara, Glenn en Caithlyn komen langs, waarmee ik gisteren de zonsondergang in Finisterra heb beleefd, we gaan nog even op de foto, teveel om op te noemen. Daarna voor de laatste keer inchecken bij een Albergue, wederom bij Roots & Boots. Met Edward, Patrick en Hannah gaan we richting Momo's, waar ze een mooie formule hebben, 2 rondjes bestellen en de derde is on the house! Als we zitten zie ik een paar bekenden naderen, het zijn Glenn en Caithlyn, die mijn oranje shirt al gespot hadden, en Katja (NL) met haar vader Johan, Hannah uit New York, en Emmet uit Ierland, die bijna iedere dag na 5 km al aan de rode wijn ging, en daarmee een verhaal is geworden onder de pelgrims. En Elliott is ook bij hen, een mooie groep om terug te kijken op één onvoorstelbare Camino. Ik ga met Edward, Patrick en Jannah uit eten, eerst tapas en dan een menu del dia, en gaan dan terug richting Albergue. Ik heb mijn rugzak nog bij me en die wil ik kwijt voor de laatste avond. Ik krijg begin een ongemakkelijk gevoel te krijgen en vraag me af wat het is. Het is snel duidelijk wat. Ik heb morgen voor het eerst in 113 dagen een tijdstip waarop ik ergens MOET zijn. Ik moet mijn vliegtuig halen. Het voelt beangstigend en raar. tekst Koen en ex groep die vanmiddag België-Engeland heeft gekeken en sluit daar aan. Ik vertel Koen en Barbara over mijn gevoel en het is mooi dat ook je vrienden op de Camino er zijn als je ze nodig hebt. Matthew heeft een Bluetooth box bij zich en we drinken, praten en zingen op mijn laatste avond in Santiago. Zodra de kroeg waar we zitten sluit, trekken we al zingend door de stad op zoek naar een volgende, en een volgende, om tenslotte te eindigen op het plein bij de kathedraal. Het is er rustig, maar niet voor lang. We dansen en zingen en rond 03:30 gaan we terug naar de Albergue. Het wordt een korte nacht.

